

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE VARIES SOCIETATS DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número	0'05 cèn. pta.
A domicili. Es trimestre.....	0'65 »
Un any.....	2'50 »
Per dotzenes.....	0'45 »
Núm. a través des 2.º tom.....	0'05 »
Id. id. des 1.º tom.....	0'07 »

SONARÀ CADA DISSAPTE COM HA SONAT FINS ARA
SI TÉ VENT Á SA FLAUTA.

ADMINISTRACIÓ: CADENA DE CORT, N.º 11.

Fòra Palma. Dins Mallorca.	{ 3 mesos.... 0'85
	{ 1 any..... 3'25
Dins España	{ 3 mesos.... 1'00
	{ 1 any..... 3'50
A Ultramar y s'Estrangè.....	{ 3 mesos.... 1'00
	{ 1 any..... 5'50

ELS INNOCENTS.

Innocent, vòl dí ignorant de bona lley; per axò nòltros demà feym festa. Ignorants de bona lley volèm essè per podè fé festa cada any el dia 28 de Decembre, maldement aquesta festa ó sia sa nòstra ignorancia mos fassa essè víctimes d'els engañs d'els altres, y sia mirat l'engañy còm a digue d'alabansa dins una època tan pervertida còm sa que corrèm.

—¡Qu'es de viu En Fulano! (diu la gent) ¡Que es d'agut!

Tu creurías qu'ha fet creure à n' En Mengano que la Mare-de-Deu havia nòm Juana?

—¿Y tú que no sabs lo que passa amb Don Toni y es seu cotxé En Tomeu?

—¿Que passa?

—Don Toni; tu ja sabs que va de cap cayguda fa estona y está que s'aferaria à un ferro flamejant per trobá doblés. S'altre dia, ydò, que ja no sabia ahont acodí, va sospitá si En Tomeu hauría fet qualque raconet á forsa d'afuixarse de fuma y de beure y d'aná de diversions; y el m'agafá à un recó, comensá à entrarli per lo divino y à ferli llástimes y promesas y que sé jo que més, fins qu'En Tomeu li digué plorant:

—Señor, que no estiga enfadat. Jo tench à un recó de sa caixa vuyt unses qu es tota sa méua pobresa y pòt dispondre d'elles desd' ara.

—Jo t donaré un recibo ben estirat y te faré els interessos per adelantat....

—Ahont me vé; (li contestá.) De vosté no tench de mesté recibos ni interessos. Jo ls hi deix de bon có perqu'es vosté, y no perque me fassan fruyt de cap casta. Si demà, per una malaltía de sa dòna ó méua los hagués mesté, vosté los me tornaría totiduna.

—Totiduna, Tomeu. Axò será per mí una obligació sagrada.

Y En Tomeu li doná ses vuyt unses.

—Pòbre Don Toni. Ahi el me mirava assegut à sa butaca d'es Teatro y estava tan capficat y trist que me va fé una llástima majó.

—Y En Tomeu no los tornarà veure

pus en aquests doblés, perqu' el seu se-
ñó ja no hey veu de cap bolla y lo que
té no li basta per pagá à mitjes tot quant
té amb hipotèca.

—Ydò, que no hagués estat torpe. Ben merescut li está.

Ja heu veys, gent ignorant, lo que passa en aquest mon de misèries. Es bònson vituperats y es dolents ensalsats. Avuy en dia es creure de bona fé lo qu'un altre mos fa à sebre, mentint amb tota seriedat, es tení títol de torpe; y es arriesa es no pensá que un germà nòstro sia capás de volermós farci d'embusteries; y s'enganá à un conegut ó amich nòstro es una còsa digua d'essè aplaudida. Axò pròva qu'els pèrns del mon se son capgirats del tot.

Nòltros, sempre constants en so nostro propòsit de volè conservá s'ignocència del neixe y no volè sebre sa malicia del mon, dema volèm fé festa maldement n'hi haja qu'hajan augurat que era es dia de sa nòstra mòrt. Amb aquestes mos trobám. Mes, un'oronella no fa estiu; y tots aquells que sense sabrerhó de cert han escampat tan mala nòva, assegurant lo que no sabian, han baratat sa seua bona ignorancia amb una verdadera ignorancia de mala lley; perqu' han afirmat lo que no es vé. Nòltros no mos volèm morí encara, y si p el cas hem estat malalts ó una mica encadarnats, aquesta malaltía es bona de curá, gracies a Deu, y son molts amb un hivèrn tan fret els encadernats y ferits de mal.

Per donarlós els molts anys anám à posá en coneixement de tots els nòstros ignorants lectors una alegre noticia ben diferenta de sa que los puga havè arribat dins ses oreyes. Sa nòva alegre es de que dissapte qui vé L'IGNORANCIA haurá entrat dins el seté any de sa séua vida; y per celebrá dignament sa séua creixença, ha resòlt, sa Direcció modificá es contengut des setmanari de manera que tots els séus afavoridós tròpiguen dins ell cada dissapte ses nòves fresques que més los interessin ó convengan. Aquest any qui vé tindrà també L'IGNORANCIA molts més corresponsals que no tenia y podrà doná conta de tot quant

pas dins Mallorca y de lo que convenga sebre de fòra Mallorca.

Ademés per remediá sa falta de publicació de Calendari, que no ha pogut du à efecte per causes estèrnes à sa Direcció, cada número será una fuya des calendari de l'any qui vé, perque durá tots es Sants, festes, efemerides, noticies y coneixements interessants, referents à sa setmana pròcsima siguent.

Tot axò sense perjudici de continuá còm fins aquí publicant pròsa y vers de amena literatura, articles humorístichs, covèrbs y porros-fuyes.

Per lo mateix à viure anám. Continuarèm, à despit de ses persones que mos volen mal, publicant aquest setmanari y contant en que es publich mos apoyara còm mos ha apoyat fins ara, y de passada donám les gracies à totes aqueiles bònnes persones que totiduna que han sabut que perillava sa nòstra vida mos han dit ó enviat à dí que no desitjavan que morís una publicació que tant de bé havia fet y feya à sa Societat, y que contássem amb elles en tot y per tot; amb escrits y amb doblés. Repetim que los donám les gracies p'els séus cordials oferiments y farèm tots els esfòrsos que podrèm per satisfé els séus desitjos.

SA REDACCIÓ.

RECORTS D' UN BALL DE MÁSCARA.

ROMANS DEDICAT À MON AMIGA MARGALIDA.

Avuy, un fet vuy contá,
Lectora méua estimada,
Que convendría moltíssim
Qu'en bòn sentit l'escoltasses,
Dispensant al mateix temps
De sa méua pòca gracia.
Dòncs posém fil à la guya
Por no allargá sa rondaya.
Dues amigues fadrines
Que viuen casi veynades,
S'altre dia p'es carré,
Feren aquesta xarrada:

—¿No vendrás amb mí, Tonina,
Enguany à n'els balls de màscara?
—No, Sebastiana. —¿Perque?

—¡Oh! fieta, tench ma-mare
Qu'en parlarí de tals balls,
Ja 's pòsa tota enfadada.
—Deixa fé s' ansia per mí;
¡Que prest la tendré gñada!
¿Y que no hey has estada may?
—No, fieta; cap vegada.
—¿No? ¡No sabs que còsa es bò!
—Si que 't crech, Sebastiana.
—Allá veurás desfressats
Qu' a tò de s' orquesta ballan
Amb vestits tots plens d' adornos
Que. . . ¡vaja! es una monada
Altres xèrran, altres riuén,
Altres que donan bromades,
Amb unes còses més ¡fondes!!
Qu' estaríes embambada.
Allá trèuen ses breguetes;
Allá destapan burafes;
Allá hey ha sa llibertat
De dí qualsevòl paraula.
—¡Oh! que molt m' agradaria
Anarhi, Sebastiana!
Jò donaria una broma
Que faria flamarada.
—Bòno, ydò. Aném a ca-téua
Y jo heu deman a ta mare;
Mos diu que sí; ja demá
Pòts comensá a vení a casa
T' enseñará de ballá
Es mèstre que vé a enseñar-me.
—¡Oh! Tiana, bé has pensat
¡Oh! si gñaves ma-mare!—
Y següiren conversant
Fins que foren arribades.
S' en entraren, y enseguida
Romp a devant na Tiana:
—Mirau mestressa, qu' enguañy
Jò fórt me som empenhada
Que deixeu vení n' Antònia
Amb jò dins es balls de máscara.
—¿En aquesta mala escola?
¿En aquets balls del diable
Vòls qu' hey deix aná ma fiya?
No heu cregues, Sebastiana.
¿A llòchs que tan sòls hey va
Gent tan mal intencionada?
¿A llòchs que ocasió donan
Per fé mal y esberrarse?
¿Ca! Tiana no t' hi empenes
Que tateix será debades
—¡Ah! mestressa, ¿que no veys
Que vos han mal enterada?
¿Y allá quin mai pòden fé?
—Jo no heu vuy sebre y s' acaba.
—No vòl que me deverteisca
Y vòl que sia una esclava;
(Va respòndre na Tonina
Qu' estava fent sa ploraya.)
—Y si es perque te vuy bé.
Vuy essé una bòna mare;
Y vuy també que tu sias
Una doncella acertada;
Y no que sies vayvera.
Vuy qu' estigues retirada.
T' he tenguda sempre neta
Y no vuy qu' apleguis taques
D' aquelles que no se llevant
Amb sabó ni amb llexivada.
—No tengueu ansia de rès;
(Va respòndre na Tiana)
Còm vos dieh...—No heu vuy y fóris
¿M' has entesa?—Si, un poch massa.
(Digué partint tot depressa
Anantsén ben escaldada;)
Y n' Antònia va quedá
Plorinant devant sa mare.

Passa un dia, en passan dos,
Passa tota sa setmana,
Y encara na Tonineta
Sa malicia li aguantava:
Y sa mare, amb moxonies
Malavetjava alegrarla;
Mil còses li prometia,
Alhaques d' or li comprava.
Però rès de tot axò
Cap mica la contentava,
Sinó qu' estava molt triste
Sense dirli cap paraula.
Sa mare cansada ja
De veurerla emmorraxada
Li va dí:—Tonina méua:
¿Y qu' es aquesta migraña?
¿Còm me mòstres tant d' enuix?
¿Quant me faras bòna cara?
—Quant me donareu es sí
Per aná a n' es balls de máscara.—
Y axí còm totes ses dónes
En girarsé son molt fáciles,
—Ydò el te don; ¡li digné,
Anirás en es ball, ¡vaja!...—
Es inútil es pensá
Que sentint eixa paraula,
Es còr trist de na Tonina
No axemplás ses séues ales.
—Però t' adverteisch (segui)
No 't vuy deixá dá una passa,
Perque dins es fanch del mon
Es molt fácil embrutarse:
Si van esquitxos a tú
Los te vuy pará amb mes falde.
—Teniu raho, sí, vendreu,
Vendreu amb nòltros mamare.—
Y enseguida s' en va aná
Correns a ca sa veynada
A contarli tota alegre
Lo succehit en sa mare,
En lo que va quedá aquella
Contenta y assaciada.
Amb axò se posá aná
Cada dia a s' enseñansa
Axí còm havían resòlt
Es dí de sa xarrada.

Ja s' arregla es seu vestit
D' una manera molt rara;
S' en vé es dí desitjat;
Vé s' hòra, ja están mudades;
Son partides cap al ball
Ben alegres amb ses mares,
Tan qu' elles sòls no sabían
Lo que llavò los passava,
Fent cansoneta los feyan
Aqueix saluèt en vení baixa:
—Allá cercarém un pollo
Que tenga bònes butxaques;
Ballarém sa polca amb ell
Quatre ó cinch ó sis vegades;
Li farém moltá xacòta,
Y si es *dulces* no mos paga,
Li donarém una broma,
Que ¡ay, Deu meu!...será ben blava.
Però *dulces?* es segú
Qu' en vendrém ben carregades;
Allá en regalan en gran
A totes ses desfressades.—
Y ses mares responían:
—¿*Dulces?* que no sían agres.—
Amb axò arriban; s' en entran;
Y enseguida se departan
Ses veyes a un racó,
Y ses joves amb ses máscars:
N' aplegan un cada una,
Y ala envant bònes ballades.
Passan dues ó tres hòres,

Y de ballá están cansades,
No havent encara rebut
Aquells *dulces* qu' esperavan.
N' agafan un d' aquells dos
Qu' amb una d' elles ballava;
Se pòsan a darli broma
Y l' hey daren tant pesada,
Que de rabia en aquell jove
Els séus uys li espiretjavan.
Toca las tres es rellòtge.
—Basta de ball—(diu es Batle)
Sa gent comensa a buydá,
Ses mares s' han axecades,
Fan una seña a ses fiyes,
Y surten totes plegades;
Parteixen cap a ca-séua
Cansades y marejades
Anant ses joves bòn tròs.
Aderrera de ses mares,
Per pò y ansia qu' aquell
De sa bromada donada
No sospitás qu' eran elles....
Mes ¡ay! ¡quin fet se prepara!
Aquell los segueix derrera,
Resòlt a prendre venjansa,
Entran dins un carreró
Que ningú més en passava,
Aquell va de cap a elles
Tot correns encès de rabia,
Y a cada una los pega
Una fórt bufatada.
—¡Ay! mamare!!—(cridan elles,
Cayguent en terra allargades.)
—¡Oh! Deu del Cèll! ¿qu' es axò?
¡Son elles!!—(cridan ses mares.
Tornan arrera depressa
Cap a elles assustades.
—¿Qu' ha succehit? (las preguntan)
Y no respònen paraula.
—¡Ausili! per Deu, ¡ausili!!
(Cridan tot desesperades.)
¡Sebastiana! ¡Tonineta!
¡No respònen! ¡Verge santa!
Els veynats d' aquell contorn
Ja d' es llit han voltat cama,
Surten depressa a defòra
A veure lo que passava.
Amb sa claró d' uns quants llums,
Miran ses fiyes, ses mares,
Les véuen plenes de sanc,
Y mal de còr los agafa
Uns corren a dú esperits,
Altres aygo per rentarles
Essecutan tot axò
Y recèbran sa paraula.
Les axeean y a brasset
Les entran dins una casa;
Los preguntan qui ha estat,
Y contestan que no heu saben.
Les arreglan ses ferides,
Les fan prendre calaguala
Ses véyes de tant en quant
Esclaman fent sa ploraya:
—¡Quin ball heu tengut fietes!
¡Quins *dulces!* ¡qu' han estat d' agres!—
Y n' Antònia responia:
Sí, teniu raho, ma-mare!
Per tot es temps de ma vida
Crech que m' haurán afartada.

Tòca les quatre es rellòtge,
Y a n' es llit les acompanyan,
S' en vé es dia, y aquest fet
Per tot es pòble s' escampa;
Sí, per tot es un *rum-rum*
Tothom, tothom d' elles parla,
—Mes ne mereixen, (molts diuen,)
Qu' hey tornen altre vegada.

Qui s' ho havia de pensà,
Que fossen tan esgarrades,
Y que à sa boca tenguessen
Unes paraules tan agres.
—Còsa estranya! (els altres diuen)
¡Pareixian unes santes!—
En fin tothom diu mal d' elles,
Ja no tenen cap part sana,
Sa mare de na Tonina
Qu' es dóna molt delicada,
Des sentiment de sa fiya
D' essè des pòble xarrada,
Ran des lit sense parà
Plòra molt desconsolada,
Diguentli:—¡Ah, Tonineta!
Tú ja estás del tot tudada!
Sí, y eres una poncella
Quant te tenia guardada
Amb un color, y aroma
Qu' à sa gent embalsamaves;
Te vaix du per dins un fanch
Y hey caygueres!! ¡Oh, desgracia!
Y ara aquella coloretà
Tan encesa s' ha apagada
Y aquell perfum d' honradès,
A dins es fanch lo dexares,
T' omplires tota d' esquitxos
Què fan olor qu' entabana—
—Teniu rahó, (li diu sa fiya
Plorant també); ¡Oh, mamare!
Tal no haguera succehit
Si vos hagués escoltada:
Teniau rahó quant deyau
Qu' aquests balls son del diable,
Llòchs que donan ocasió
Per fer mal y esbarrarse.—

.....
Està ben vist qu' aquests balls
Per moltes son sa desgracia;
¡Quantes plòren malahint
Es moment d' haverhi anades!
Per lo tant, tú, Margalida,
Bé fas está retirada,
Segueix axí y sa téua honra
Brillarà en la téua cara;
Si ses altres menjan dols
Vendrà qu' escopiran agre.

FEROSTAS.

MÀCSIMES

À N' ELS FADRINS Ó INOCENTS, QUE VULGAN
DEIXÀ DE FÉ FESTA L' ANY QUI VÈ EL
DIA 28 DE DECEMBRE.

1.ª No confongues may ses espècies.
Una còsa es s' amor y s' altre es vici.
Es primé l' has de curà, y es segon
l' has de cremà.

2.ª Si t' vòls casà aquest any qui vé,
comana à Deu, que te fassa coneixe s' at-
lòta que més te conuòga el còr. L' has
de cercà, sense cercarlè. En trobarnè
una que t' enpegayeixca y te fassa pèr-
dre sa paraula, y que tú no la t' gòses
mirà perque no s' tema-de que t' ha fet
sensació, aquella es una de ses bones
per tú.

3.ª Procura conquistá es séu còr amb
so téu bòn comportament y amb res més.
En veurerlè que t' fuitx y torna verme-
ya; y còm qu' à tú te despreciahi, al
temps qu' está amable amb sos altres,

y fa còm que no ferte cás; bona sena.
Maldement axò t' ennuix, bé va la còsa.
No sies cègo còm molts altres que n' hi
há que vòlen qu' elles fassen ridicu-
leses. En aquestes ocasions son moltes
ses que pintan lo que no és, y per co-
neixe la veritat no hey ha més que mirá
sa pintura à s' en revés.

4.ª Feys qu' aquesta conquista dur.
Axò heu lograreu essent prudents, fentli
obsèquis delicats, tenintli totes ses aten-
cions degudes y no aficantvoshi massa,
ni fé ostentació ó alarde de ses mirades
y sonrisas que vos envihi.

5.ª Quant cercareu s' atlòta que vos
convé no heu fassen coneixedó. Ningú
ha de sebre qu' es lo que cercau, perque
no vos posassen devant la vista qualque
alhaca falsa.

6.ª Cohiu tots els antecedents que
trobareu escampats dins ses boques d' els
séus coneguts, sobre ses séues incli-
nacions, conducta, y ocupacions; y so-
bre sa de sos pares, ávis, tios y ger-
mans; per coneixe bé s' arjila amb que
féren ses òlles d' aquesta cubertora que
cercau per sa vòstra olleta.

7.ª Procurau no trobarhi dins el séu
arbre ni perduts, ni jugadós; ni despreo-
cupats, ni beatos; ni lòcos, ni beneyts;
ni tísichs ni escrofulosos; ni amb mal
de Sant Victor, ni amb mal de Sant Pau.

8.ª Procurau que s' atlòta triada sia
d' es vòstro bras, tan rica ó tant pòbre
còm vòltros; y si no pòt essè, cercaulè
mès pòbre que rica y procurau baixar-
vós y fervós igual à ella amb bens de
fortuna.

9.ª Escollíulè que sia dòcil en pri-
mé llòch, modesta y sense cap casta de
pretensions, y temerosa de Deu sense
ostentació de beatura.

10.ª Que sia de cara y fesomia agra-
dable y hermosa, perque sa cara es el
miray de s' ànima. Que sia sana per teni
ni fortaleza per sufrí lo qu' ha de vení.
Que sia ben tayada: còs mal garbat no
sòl tení totes ses qualidats necessaries
per conservarsè amb salut.

11.ª No la cerqueu estremosa en res;
ni en so adornarsè; ni en so conversá,
ni en so riure, ni en ses diversions, ni
en ses visites.

12.ª Per conquistá del tot es séu cò,
no n' heu de volè coneixe ni mirarnè
d' altre. Sempre ha de veure que teniu
s' atenció posada demunt ella y que no
gosau acostarvosshi. Ni massa lluny per
no pareixe aturat, ni massa apròp per no
alarmarsè ó ambafarlè. Ses còses han de
vení per graus; y sa més bona per esti-
marvós bé, es aquella que no comensa
à demostrá estimació fins després de ce-
lebrat es matrimoni.

13.ª Per fé més via y aná mes segu,
procurau no ferli cap favó, ni donarli
cap gust abans de qu' ella l' haja desit-
jat y vos ho haja donat à comprendre;
ménos amb alló que li pòt doná honra ó
profit, en lo qual vos heu d' anticipá
sempre sense vanagloriarvosnè.

14.ª Un' atlòta franca que riu amb
tothom sense ecsageració dona pròves de
senzillès y de que no pensa mal. Y aquell
que no pensa mal es perque no òbra mal.

15.ª Un' atlòta altiva també dú bona
sena, perque moltes vegades aquesta al-
tivesa significa qu' ha estat sitiada, y
qu' ella s' ha vista obligada à axecá
aquesta murada entre ella y el mon.

16.ª Per acabá vos dire: Qu' aquell
que persegueix ses atlòtes, aquest s fu-
jan d' ell; y qui fuitx d' elles sòl essè
es qu' elles més alaban y més desitjan;
perque ses dónes vòlen que s' homo sia
molt agut per elles y molt beneyt per
ses altres, viu per elles y torpe per tot-
hòm, un sant per elles y un dimoní per
totes ses altres dónes; lo qual vòl dí que
cercan per marit aquell que n' tenirla à
ella, saben que prescindirà de totes ses
altres, y que totes ses altres prescindirán
d' ell.

PEP D' AUBEÑA.

XEREMIADES.

A Ciutat, sa nit des dissapte passat
hey va havè un soscaire gròs. Es ves-
pre que fé aquella fòrta ventada se pegá
fòch un barco y no quedá res d' ell y còm
es vent movia sa gròssa flamarada que
feya vá fé partícipes des séu desastre
à altres barcos veynats qu' haurán de so-
frí compostures bones.

De pòch ensá aquests incèndis se mul-
tiplican y un no sap à què atribuirlos.
Sa malicia natural de s' homo al punt hey
pren part y diuen uns: Axò es estat fet
apòsta y altres que no. Qui heu atribueix
à un estèrn, qui à son amo mateix, y casi
may se pòt afina s' origen de s' incendi.
S' origen nòltros el sabèm y consisteix
amb sa massa confiança ó amb so des-
cuyd. Amb sa massa confiança perque
no se dictan aquelles ordes severes d' una
bòna vigilancia, confiats en que no hey
haurá res de non; y si hey hagués... els
seguros pagarían. Amb so descuyd per-
que no hey ha incendi casi qu' à n' els
primés moments no se puga apagá amb
una sola jerra d' aygo. ¡Quants son els
que quant se colgan deixan es llum en-
cès! ¡Quants son els que se retiran des
cuarto de xemènaya y deixan qu' es fòch
s' aboleixca per sí mateix! ¡Quants que
deixan els mistos à llòure! ¡Quantes cuy-
neres que deixan es fòch en els fogons y
ja s' apagará totsòl! Tants de fets podriam
citá que no acabaríam may.

Y els efectes fatals d' un incendi no
son per l' amo sinó qu' en participan els
veynats y tot es vecindari, ocasionant
sustos à ses families, calorades à n' els
homos, feynes escusadores à n' els em-
pleats y trastorns que devegades son cau-
sa de malalties y de la mòrt per qualcú.

S' es mesté veure còm posám un re-
mey en aquest mal perque els incèndis,

sían de barcos, sían de cases, sían de edificis públichs, sían de garberes. no se reproduexcan tan sovint.

*
**

Es número qu' ha trèt sa rifa gròssa diuen qu' es el 14292.

*
**

Els glosadors que foren premiats en lo Certàmen d'enguany, celebrat en honra de la Inmaculada Concepció, que no hajan rebut encara el seu prèmi, pòden presentarsè a sa Direcció d'aquest setmanari (Moliners, 12) á recullir-lo.

*
**

Continuám donant á conèixe sa altura á que se tròba sa literatura mallorquina en castellá referent á aguinados del present any.

CABALLERO:

Hoy que del Salvador es el día,
Yo sirviendo en este casino
Le felicito y le digo
Lo disfrute con alegría,
Con todos viva en armonía,
Tacto tengo en el mandar,
Salud siempre y bien estar
Dinero mucho en el bolsillo,
Sea de todos bien querido
Y la gloria llegar alcanzar.

—

Aguinaldo con salero
Quiero á todos presentar
Por ver si podré comprar
Algun pollito ligero,
Que soy un pobre barbero
Os lo digo con razon
Que para comprar turrón
Se necesita dinero.

Estoy muy agradecido
De los que vienen aquí,
Por esto es quiero servir
Con un mirar atrevido,
Mi obligación he cumplido
Entregando este papel,
Vosotros quedad con él
Y con salud buen amigo.

Las fiestas de Navidad,
De Pascua y Carnaval,
Juntos todos por igual
Pasemos con humildad.

—

* Los porteros
Del Teatro-Circo Balear,
Nos presentamos á Vdes.
Muy galantes caballeros
Un favor á reclamar.

Entre pavos y gallinas
Mucho turrón y jerez
Esperamos esta vez
Tendremos con las propinas.

En Pascuas de Navidad
Sin un cuarto en el Bolsillo
A V. que le cante el grillo
Aguardo una voluntad.

PRONOSTICH PER LA SETMANA QUI VÉ.

Dimenge 23 Decembre de 1884.

LA FESTA D' ELS SANTS INNOCENTS MARTIRS.

Coménsa sa novena d' els Reys. Ses Coranthores acaban à ses Tereses, à l' Hospital y à Sant Francesch.

L' any 1514 es ví anava á 11 dinés es cortí, ó sia á ménos de maya sa cuarta.

—
Dilluns 29.

SANT TOMAS CANTUARIENSE BISBE Y MARTIR.

Coménsan Coranthores à Sant Nicolau en acció de gracies al Altíssim.

El mateix any, un aniversari per la Reyna, dins un convent de freres, va costá 2 lliures 5 sous ó sían uns 50 reals.

—
Dimars 30.

SANT SABINO BISBE Y MARTIR.

Ses Coranthores segueixen à Sant Nicolau.

El mateix any, sa dida de l' infanta tenia de mesada unes set pessetes.

—
Dimecres 31.

SANT SILVESTRE Y SANTA COLOMA.

Ses Coranthores acaban à Sant Nicolau.

Avuy es s' aniversari de la Conquesta de Mallorca. Fa 655 anys qu' els cristians entraren dins Palma fent gran mortandat en es carré de Sant Miquel.

—
Dijous 1 de Jané del any 1885.

LA CIRCUNCICIÓ DEL SEÑOR Y EL DOLCISSIM NOM DE JESUS; Y ELS 30 SOLDATS SANS MARTIRS.

Ses Coranthores enguany coménsan à La Seu.

L' any 1882 se celebrá un gran ball de traje^s dins Palma.

—
Divendres 2.

S. ISIDORO BISBE Y MARTIR Y STA. TEODORA

Ses Coranthores segueixen à La Seu.

L' any 1825 fonch creat Bisbe Don Antoni Perez de Hiries.

—
Disapte 3.

S. DANIEL Y S. ANTERO PAPA, MARTIRS Y SANTA GENOVEVA.

Ses Coranthores acaban à La Seu.

L' any 1526 el Rey En Jaume tercé entrá dins el Rosselló.

Tenda d' articles d' escriptori y dibuix

D' ELS

HEREUS DE DON GABRIEL ROTGER, CADENA DE CORT, 11, PALMA.

Sa fa sèbre à n' es públich qu' à ca dits senyors, s' hi trobará un preciós surtit de cromos y targetes de felicitació, de lo milloret qu' es fá y à uns preus arretgladíssims.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Sa sòlfa té set punts.*
SEMBLANSES.—*1. En que té oertaya.*
2. En que ventá.
3. En que seu demunt foch.
4. En que ja sedes.

XARADA.—*Po-má.*
PREGUNTA.—*De tres: un per Pasco, un per Nadal*
y un de tot s' estiu.

CAVILACIÓ.—*Frasquet.*
FUGA.—*Comptes si te fegas contes*
De no fé contes anit
Comptes m' ho haguesses dit
Y hagués fet altres contes.
ENDEVINAYA.—*Un piano.*

GEROGLIFICH.

2 + 2 = 4

SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assembla una somera à un ase?
2. ¿Y un pané à un còu?
3. ¿Y una bleda à un espinach?
4. ¿Y enguany l' any qui vé?

XARADA

Primera es dó musical;
Dos, tres, mingo de billá;
¿Domingo es tot: ¡Heu será!!
Ja la tench: ¡Ja. Ves que tal!!

PREGUNTA.

¿Quin dia deuem fé festa els ignorants de bona lley?

CAVILACIÓ.

DOBLA DE VINT.

Compòndre amb aquestes lletres una moneda d' or gròssa y qu' à n' el dia s' ha feta fugisera.

FUCA DE CONSONANTS.

A, E, I, O, U.

ENDEVINAYA.

Avina, escolta, Roseta:
¿Saps quin es aquella flò
Que té un parfum tan bò
Quant es y tot poncelleta?
—Flò des meu nòm. ¡Mu-mareta,
'Vuy l' he endevinada jò!!
Aquesta Colecció, apropiada p' el dia d' els
Innocents, la mos ha remesa
MESTRE GRINOS.

27 DEZEMBRE DE 1884

Estampa de sa Viuda y Hys de D. P. J. Gelabert